

Arrest

nr. 156 347 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 20 mei 2015 waarbij een aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 januari 1976.

Op 3 maart 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf in op grond van de artikelen 10 en 12*bis*, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 3 april 2014 wordt aan de verzoekende partij in toepassing van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet een ontvangstbewijs van een aanvraag voor toelating van verblijf uitgereikt.

Op 27 oktober 2014 neemt de burgemeester van Antwerpen de beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 30 april 2015 trekt de verwerende partij de beslissing van 27 oktober 2014 tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor een toelating tot verblijf in. Bijgevolg wordt het beroep tegen voormelde beslissing van 30 oktober 2014 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 8 juli 2015 met nummer 149 267.

Op 20 mei 2015 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor toelating tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid of artikel 26/1, §1, derde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam: M. R. [...]

Voornaam: Z. [...]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 15/01/1976

Geboorteplaats: Driouch (Marokko) '

Identificatienummer in het Rijksregister:

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

heeft zich op 03/03/2014 aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene liet na de bewijsdocumenten over te maken die aantonen, dat zij zich in één van de gevallen bevindt voorzien in art.12bis,§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet op basis waarvan de aanvraag bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats kan worden ingediend.

De bijlage 15bis d.d., 03/04/2014 werd onterecht uitgereikt en dient beschouwd te worden als een instrument dat niet onderbouwd werd door een geldig negotium.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing heeft als titel „Beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor een toelating tot verblijf”. !

De beslissing zelf vermeldt dat verzoekster zich op 03.03.2014 heeft aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. !

In de beslissing zelf wordt nergens vermeld dat de aanvraag van verzoekster niet in overweging wordt genomen. !

Er wordt enkel vermeld dat verzoekster naliet om bewijsdocumenten over te maken die aantonen dat zij zich in één van de gevallen bevindt voorzien in artikel 12 bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet doch hieruit wordt geen beslissende conclusie getrokken. !

Verzoekster is van mening dat de verplichting van de uitdrukkelijke motivering van de beslissing zowel op materieel vlak als op formeel vlak geschonden is.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel:

“De concrete motivering van de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag voor een toelating tot verblijf van verzoekster, is uitdrukkelijk weergegeven in de bestreden beslissing dd. 20 mei 2015 (stuk 20) – zoals supra geciteerd. Op 28 mei 2015 tekende verzoekster voor kennisgeving en ontvangst van deze beslissing (stuk 21). Het spreekt voor zich dat de titel van deze beslissing, zijnde de “niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor toelating tot verblijf” samen met de motivering van deze beslissing, duidelijk maakt en door verzoekster moet begrepen worden als een niet-inoverwegingneming van haar aanvraag voor toelating tot verblijf. Het herhalen van deze niet-inoverwegingneming dient in de motivering niet nogmaals hernomen te worden: verzoekster kan en moet uit de lezing van de integrale beslissing begrijpen dat de beslissing een niet-inoverwegingneming betreft.

Aangezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk is uiteengezet waarom de aanvraag van verzoekster niet in overweging kan worden genomen, is er geen schending voorhanden van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, daar:

- *verzoekster zowel in feite als in rechte is ingelicht van de reden waarom haar aanvraag niet in overweging kan worden genomen, en zij hiervan kennis heeft kunnen nemen, hetgeen overigens ook blijkt uit haar beroepschrift waaruit deze kennis blijkt;*
- *verzoekster aan geen der voorwaarden voorzien in artikel 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 voldoet, nu zij nog niet was toegelaten of gemachtigd tot verblijf in het Rijk, en zij zich niet bevindt in buitengewone omstandigheden die haar verhinderen terug te keren naar haar land (Marokko) om haar aanvraag tot visum in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en deze laatste de noodzakelijke stukken over te maken met een bewijs van haar identiteit.*

Aldus staat het vast dat zowel aan de formele als aan de materiële motiveringsplicht voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voldaan is. Het eerste middel is ongegrond.”

2.1.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover ze in rechte beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo wordt in de hoofding van de bestreden beslissing gesteld dat de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging wordt genomen. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging wordt genomen. Er wordt onder meer verwezen naar artikel 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en artikel 26 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en gemotiveerd dat de verzoekende partij om haar aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd, met name liet de verzoekende partij na bewijsdocumenten over te maken die aantonen dat zij zich in één van de gevallen bevindt voorzien in artikel 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet op basis waarvan de aanvraag bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats kan worden ingediend. Het gegeven dat de verwerende partij in de tekst van de bestreden beslissing niet opnieuw herhaalde dat de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging wordt genomen, vormt geen schending van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991, nu voormelde conclusie in de aanhef van de bestreden beslissing wordt vermeld. De aanhef van de bestreden beslissing maakt integraal deel uit van de motieven van de bestreden beslissing.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

In zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

Artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

Artikel 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient samen gelezen te worden met artikel 12bis, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 3

In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.”

In de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr.2478/001, p. 68-69) bij artikel 12bis, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt het volgende bepaald:

“(…) a) Geval van de indiening van de aanvraag door een vreemdeling die houder is van een verblijfstitel of door een vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden: Deze aanvraag moet worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokkene dat verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Het gemeentebestuur moet zich ervan vergewissen dat de aanvrager voldoet aan de in § 1, tweede lid, 1° of 2° vastgelegde voorwaarden (die het mogelijk maken om het verzoek op het Belgisch grondgebied in te dienen). Het gaat niet om een doorgedreven onderzoek, wat bij het onderzoek ten gronde hoort, maar om de verificatie dat alle vereiste documenten worden overgelegd en dat ze, indien dat nodig is, aan de vereiste formele voorschriften (legalisatie) voldoen (...)

en

“(...) (b) Geval van de indiening van de aanvraag door een vreemdeling die verklaart zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden die hem verhinderen naar zijn land terug te keren om de nodige binnenkomstdocumenten te bekomen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post. In dit geval mag het gemeentebestuur zelf geen uitspraak doen over de ontvankelijkheid van de aanvraag en het gemeentebestuur moet de zaak onverwijld doorgeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die de door de vreemdeling ingeroepen argumenten onderzoekt.(...)”

Voor het overige wordt verwezen naar de toelichting bij punt a).”

Te dezen vormt artikel 26, §1 van het Vreemdelingenbesluit de uitvoeringsbepaling van artikel 12bis, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd.

Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 68-69*) blijkt aldus duidelijk dat, behoudens wanneer de vreemdeling die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht vraagt uitzonderlijke omstandigheden inroept, het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokken vreemdeling verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Hieruit kan worden besloten dat de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet wil indienen dit in principe moet doen *“bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland”*. Slechts in strikt omschreven gevallen, die beschreven worden in artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet, kan daarvan worden afgeweken en kan de aanvraag gebeuren bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats in België. Voorts blijkt uit het hierboven gestelde dat het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokken vreemdeling verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, waarbij het gemeentebestuur zich ervan moet vergewissen *“dat de aanvrager voldoet aan de in § 1, tweede lid, 1° of 2° vastgelegde voorwaarden (die het mogelijk maken om het verzoek op het Belgisch grondgebied in te dienen)”*. Indien de burgemeester of zijn gemachtigde vaststelt dat de aanvrager niet alle vereiste documenten voorlegt, wordt de aanvraag niet in overweging genomen en ontvangt de aanvrager een document conform het model in bijlage 15ter van het Vreemdelingenbesluit.

In casu heeft de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing genomen tot niet-inoverwegingname van de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij om reden dat de verzoekende partij niet alle in

artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen heeft overgemaakt, met name dat de verzoekende partij naliet de bewijsdocumenten over te maken die aantonen dat zij zich bevindt in één van de gevallen voorzien in artikel 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet op basis waarvan de aanvraag bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats kan worden ingediend.

Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en wordt door de verzoekende partij niet betwist noch weerlegd. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij op het ogenblik van haar aanvraag van 3 maart 2014 voldeed aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Voorts wordt aangegeven dat de bijlage 15bis op 3 april 2014 ten onrechte werd uitgereikt. Voormeld motief van de bestreden beslissing wordt evenmin betwist of weerlegd door de verzoekende partij.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 13 van de van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 (hierna: Taalwet Bestuurszaken).

2.2.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Art 2 stelt: „het land wordt ingedeeld in 4 taalgebieden: het Nederlandse, het Franse, het Duitse en Brussel-hoofdstad.” !

Art 13 stelt: „Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse of in het Franse taalgebied gevestigd is, stelt de akten, die particulieren betreffen, in de taal van zijn gebied.” !

In de bestreden beslissing wordt gesteld: “De bijlage 15 bis d.d. 03.04.2014 werd onterecht uitgereikt en dient beschouwd te worden als een instrument dat niet onderbouwd werd door een geldig negotium.” !

Het woord negotium is geen Nederlandstalig woord en staat niet in het „Groot woordenboek van de Nederlandse taal” van Van Dale. !

Het woord negotium wordt wel vermeld bij het woord negotie in de betekenis van „handel” (latijn: negotium). !

Het woord instrument wordt in het „Groot woordenboek van de Nederlandse taal” van Van Dale als volgt omschreven: !

1. een min of meer ingewikkeld of fijn gereedschap voor een handwerk of bedrijf, !

2. vrij ingewikkeld toestel ten dienste van de techniek of voor wetenschappelijk onderzoek, !

3. als verkorting van muziekinstrument, !

4. iemand die door een hogere macht gebruikt wordt tot verwezenlijking van een of ander doel,

5. middel: financiële instrumenten, middelen om financiële risico's af te dekken (bv. derivaten). !

Wanneer het woord instrument gelezen wordt in de betekenis van middel zou de tekst in de bestreden beslissing moeten worden: onterecht uitgereikt en dient beschouwd te worden als een middel dat niet onderbouwd werd door een geldige handel. !

Dit heeft geen enkele betekenis of zin. !

De taalwetgeving is zeer duidelijk geschonden.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

“In een tweede middel stelt verzoekster dat de taalwetgeving, meer bepaald het artikel 13 van het KB van 18 juli 1966, geschonden zou zijn door de bestreden beslissing, en dit wegens het gebruik van de woorden “instrument” en “negotium” in de tweede alinea van de motivering van de bestreden beslissing.

Vooreerst is het evident dat er een materiële vergissing optrad in deze, daar het woord “instrument” uiteraard gelezen moet worden als “instrumentum”, zoals het gebruik van het woord “negotium” doet vermoeden en bewijst.

Vervolgens wordt de bestreden beslissing voldoende en duidelijk gemotiveerd door de eerste alinea van de motivering, die als volgt luidt: “Betrokkene liet na de bewijsdocumenten over te maken die aantonen dat zij zich in één van de gevallen bevindt voorzien in artikel 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet op basis waarvan de aanvraag bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats kan

worden ingediend.”, zoals *supra* sub II.A., bij de bespreking van het eerste middel van verzoeker, reeds uiteengezet.

Voorts is het gebruik van Latijnse adagia/spreuken algemeen aanvaard.

Verzoekster verwijst bij wijze van voorbeeld naar volgende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebruik maakt van deze adagia/woorden:

- arrest nr. 144 103 dd. 24 april 2015:

“De omstandigheid dat beide beslissingen, enerzijds de beslissing waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd en anderzijds de beslissing waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, middels eenzelfde ‘instrumentum’ worden betekend aan de verzoekende partij rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het ‘negotium’ als één en ondeelbaar moet worden beschouwd.”;

- arrest nr. 138 169 dd. 9 februari 2015:

“Uit het samenstellende geheel van de stukken van het administratief dossier blijkt dan ook dat de verzoekster tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk was gemachtigd. In dit kader dient te worden opgemerkt dat het afleveren van een verblijfskaart, te dezen een B-kaart, enkel een instrumentum betreft dat materieel onderbouwd wordt door een geldig negotium, zijnde het onderliggende verblijfsrecht.”;

- arrest nr. 138 028 dd. 6 februari 2015:

“Een verblijfskaart betreft enkel een instrumentum, dat dient te worden onderbouwd door een geldig negotium, zijnde het onderliggende verblijfsrecht.”.

Uit deze (niet-limitatieve) rechtspraak blijkt ten overvloede:

1/ dat het gebruik van deze terminologie gangbaar en aanvaard is;

2/ dat met de tweede alinea van de motivering van de bestreden beslissing uiteraard bedoeld wordt dat de bijlage 15bis dd. 3 april 2014 (stuk 12) niet materieel onderbouwd is door een recht op verblijf in hoofde van verzoekster, hetgeen verzoekster zonder enig probleem had kunnen en moeten verstaan bij de lezing van de motivering van de bestreden beslissing, wat bovendien zelfs ook het geval is met woord “instrument” ipv “instrumentum”.

Met andere woorden: de inhoud van de bestreden beslissing is perfect begrijpelijk en verstaanbaar, mét of zonder de bestreden bewoordingen.

Voor zoveel als nodig, merkt verwerende partij tenslotte op dat ook in gerechtszaken het gebruik van het Latijn aanvaard wordt en gangbaar is. Verwerende partij verwijst naar het arrest van het Hof van Cassatie gewezen op 19 september 2006 (RABG 2007/4, 267, noot): “De bekritiseerde overweging is evenwel verstaanbaar met of zonder de toevoeging “quod non”. Het is voor de lezer dan ook onmiddellijk duidelijk dat deze toevoeging, wat ze ook moge betekenen, geen afbreuk kan doen aan de in het Nederlands gestelde voorafgaande overweging. Het middel (de schending van de artikelen 24 en 24bis Wet Talen Gerechtszaken) kan niet worden aangenomen.”

Een schending van het KB van 18 juli 1966 is bijgevolg niet aangetoond. Het tweede middel is ongegrond.”

2.2.3. Overeenkomstig de artikelen 12 en 13 van de Taalwet Bestuurszaken zijn de plaatselijke diensten verplicht om uitsluitend de taal van hun gebied in geïndividualiseerde contacten met particulieren uit het eigen taalgebied te gebruiken en dat de plaatselijke diensten in de taalhomogene gemeenten de akten die de particulieren betreffen opstellen in de taal van hun gebied.

Voorts dient te worden nagegaan wat onder het begrip ‘particulieren’ bedoeld wordt.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen “burger” en “inwoner”, hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent “inwoner van een stad” of “lid van een staatsgemeenschap”, “iemand die in of binnen een gebied of plaats woont”. Tevens dient erop te worden gewezen dat de totstandkoming van

de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Hieruit volgt dat de wetgever met het begrip 'particulieren' de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoeld (*Gedr.St.*, Kamer, 331 (1991-62), nr. 1, blz.7).

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt, wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo geïnterpreteerd te worden dat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt.

In casu werd de aanvraag om toelating tot verblijf in Antwerpen ingediend. Overeenkomstig artikel 3 van de Taalwet Bestuurszaken bevindt Antwerpen zich in het homogeen Nederlands taalgebied. Bijgevolg diende de bestreden beslissing in het Nederlands te worden opgesteld. De bestreden beslissing werd *in casu* in het Nederlands opgesteld, maar er werd gebruik gemaakt van twee Latijnse termen, met name *instrumentum* en *negotium*. Waar in de bestreden beslissing *instrumentum* geschreven staat, wijst de Raad erop dat dit een tikfout is die op zich geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Bijgevolg is de kernvraag of het gebruik van de twee Latijnse termen in een Nederlandstalige beslissing een schending uitmaakt van de Taalwet Bestuurszaken. De termen *negotium* en *instrumentum* zijn termen die in het administratief recht gebruikt worden (zie onder meer RvS 8 december 2007, nr. 70.092, RvS 7 april 2000, nr. 86.725, RvS 16 augustus 2007, nr. 173.992 en RvS 8 februari 2010, nr. 200.609). Het zijn termen die algemeen gekend en aanvaard zijn in het administratief recht. Ze maken deel uit van de Nederlandse rechtstaal waarbij *instrumentum* wijst op akte op zich, *in casu* de bijlage 15bis en *negotium* wijst op de inhoud van de akte, het voorwerp van de akte, met andere woorden de rechtshandeling op zich. Bijgevolg tast het gebruik van de twee voormelde Latijnse termen in een Nederlandstalige beslissing de eentaligheid van de bestreden beslissing niet aan. Voorts wijst de Raad erop dat het gebruik van een woordenboek niet geldt als het unieke bewijs van taaleigenheid van een woord. Woordenlijsten en woordenboeken geven vooreerst de spelling van een woord aan, maar gelden niet als het unieke bewijs van taaleigenheid van een woord. De opname van een woord mag niet worden beschouwd als een officiële goedkeuring van een woord, en het ontbreken van woord betekent geen afkeuring. Tot slot wijst de Raad erop dat de wetgever zelf, met het oog op de toevoeging van nieuwe bepalingen in een wet, zonder de bestaande artikelen te moeten hernummeren, gebruik maakt van Latijnse bijwoorden (*bis*, *ter*, *quater*, *quinqües*, etc.) in combinatie met het cijfer van het artikel waaraan de bepalingen worden toegevoegd. Die wetteksten moeten niettemin geacht worden eentalig te zijn in elk van de taalversies waarin ze worden afgekondigd (cfr. Cass. 16 maart 2007, P&B 2008, 336; Cass. 22 mei 2009, RW 2009-10, 671-674, noot D. LINDEMANS "Schipperen tussen taaleigenheid, anderstaligheid en aantasting van eentaligheid"). Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat het gebruik van Latijnse termen in een beslissing die betrekking heeft op een vreemdeling weinig opportuun is, wijst de Raad erop dat dit op zich niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden. De Raad dient de bestreden beslissing aan de wet te toetsen en niet aan de opportuniteit.

De verzoekende partij maakt de schending van de artikelen 2 en 13 Taalwet Bestuurszaken niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS